

Олена Андрейчикова

Бережи себе, мала

Дійові особи:

Він

Вона

Дія перша

Музика. Кухня. Він з квітами стоїть на порозі, намагається посміхатися. Вона відвернулася від нього, гримить посудом.

Вона: Ну, і чого ти приперся?

Він: Мала!

Вона: Що-о-о?

Він: Ти перейшла на українську.

Вона: Це від охуїння. Так чого ж ти вирішив саме до мене прийти? Більше нема куди?

Він: Є куди. Дякувати ППО, моя домівка ще стоїть.

Вона: А чого до жінки не пішов? До діточок? Чи я краще готую? Там теж начебто стоїть.

Він: Мала, я розлучився за два роки до зустрічі з тобою. Забула?

Вона: Не забула. Я нічого не забула, малий. Нічогісінько. Тому й питаю, якого дідька ти тут. Квіти – у жовту вазу. Ти знаєш, де вона.

Він: А ти якого дідька тут? Ти ж була у Німеччині. Так, я все про тебе знаю. Там би й сиділа. Війна ще не скоро скінчиться. Ой не скоро.

Вона: Я, Нострадамусе, приїхала, щоб тебе нагодувати. Кинула на призволяще той... богемний Берлін. Потому что думаю, а вдруг он позвонит ранним утром, когда я наконец-то уснула после бессонной ночи с тремя тревогами и взрывом где-то далеко, но как будто в моем коридоре. Приедет мой милый, после того как бросил меня полгода назад. А вдруг он придет голодный, уставший, родной, а я все помню, и плохое тоже, но я забуду все ради этой встречи, забуду, как мотал мне нервы, как мучил душу, как сбежал однажды, ни слова не сказав, а я гадала, то ли к жене вернулся, то ли новую нашел, а выбор велик, а фантазия широка, а мысли не остановишь, мысли бегут, приседают в коленках под вой воздушной тревоги, полуживые, полоумные. И бегут до сих пор. Так, о чем я... Конечно, приехала, потому что чувствовала, что придешь, ненадолго, конечно, как ты умеешь, денька на два.

Він: На один.

Вона: Так, може, каву одразу ж у пластиковий стаканчик?

Він: Ні, на каву час є.

Вона: Не зря говорят, что война раскрывает людей до самого их дна. Вот он, сволота! Во всей красе! Кстати, красивая рубашка! Тебе идет. Подлецу... Ну дальше ты без меня знаешь, но вслух по-русски не скажешь.

Він: Чому знову російською?

Вона: Потому что в моменты взрыва чувств, например, гнева, как у меня сейчас, человек не может себя контролировать. Лезет mother tongue. Материнська мова, так розумієш? Не того пуйла мова, из-за которого война, из-за которого я тут кофе тебе варю и вообще с тобой разговариваю, а мамина мова. Це я нікому не віддам. Розумієш?

Він: Розумію.

Вона: Ось і добре, малий, бо кава в мене гаряча, ой гаряча...

Він: Та й господарочка гаряча, це навіть війна не може змінити, основа основ, сіль землі.

Вона: Сам ты соль, я – сахар.

Він: Можна мені трохи цукру?

Вона: Ей, руки! Руки!

Чашка з кавою падає на підлогу.

Він: Ну і що ти наробила? Гарна була сорочечка! Новенька! Ще у передноворіччя купив. Згодилася. Але ненадовго.

Вона: А чому ж не носив? Не влазив? Схуд врешті-решт? Так, схуд, я бачу. Війна пішла на користь сибаритам.

Він: Чого це я сибарит?

Вона: Розбещена ти людина. А чому ти, до речі, не поїхав? Такі чоловіки, як ти, всі поїхали в перші дні.

Він: Які – такі, як я? Ті, кому за шістдесят?

Вона: Хотелось бы мне позлорадствовать, но нет, не дорос, даже когда не выспался.

Він: І трьох дітлахів в мене немає, ти ж не захотіла. Двоє замало для подорожування.

Вона: Боже борони, хоча б тут я не вскочила в халепу. Я еще успею, посмотришь, сразу после победы. Без тебя разберусь, конечно.

Пауза.

Він: Курити хочеться.

Вона: Ааа, тому і прийшов? Палити вже не можна на вулицях.

Він: Курити... Курити, мала, краще казати «курити», ніж «палити». Палять шини.

Вона: Ой-ой. Хочеш, кури прямо здесь. А то штраф на улице 170 гривень.

Він: Я вже зранку покурив. Повторно 340.

Вона: А третій раз покуришь – казнь!

Він: Мала...

Вона: Що, зрада? Добре, потім перепитаємо після перемоги, я зрозуміла. Тож кури, знала, что сейчас курить захочешь, и не в форточку. Но ты разговор не уводи. Так чего ты не уехал? Ты же похуист? Ой, прости пожалуйста. Пацифист. Чего вдруг решил остаться? Почему именно такой выбор? Я знаю, сколько на-

ших знайомих вийшло. Кто безплатно прорвався, хто за дорого. А ти не успів. І тепер успішно шляєшся по бывшим. Ще неясно, правда, зачем прийшов. Но що-то тобі потрібно. Одолжить день-ги? Успокоїть почуття провини? Выгулять нову рубашку? Занятися любов'ю? Ей, що ти робиш?

Він: Роздягаюся, мала. Ти ж мене залила кавою.

Вона: Хватит називати мене «мала». Я тобі не мала, я тебе взагалі ніхто. Так, бывша. Екс.

Він: На війні колишніх не буває.

Вона: Ой блять...

Він: Ти забагато лаєшся.

Вона: Это я еще тебе не спросила, памятник Пушкину в Одессе сносят – или оставим.

Він: Спитай.

Вона: Попозже, когда чайник закипит, когда кипяточек будет. Напою тебя все-таки кофе.

Він: Щось я вже перехотів кави. Може, просто холодненької водички.

Вона: Вот я и говорю, жизнь прошла твоя в удовольствиях и праздном веселии, а стакан воды подать некому. Пришел изводит своим обнаглевшим присутствием. На! Рубашку надень. Все, отстирала. Не издевайся голым телом над голодной женщиной.

Пауза.

Він: Я тобі ще подобаюся, мала? Я тобі ок?

Вона: Мені зараз все ок, взагалі, малий, все-все-все ок, все на світі, будь-яка дрібничка життєвої маячні, поки знов десь поряд не йобне.

Він: Як ти гарно розмовляєш слів'їною! Заради тільки цього стоїло би прийти до тебе. Заради тільки цього стоїло би жити.

Вона: Де ти набрався цього пафосу? В Інстаграмі зареєструвався?

Він: Ні, просто зараз на думку спало. Ти раніше ніколи не розмовляла, казала, що не вмієш, не все розумієш.

Вона: Я не люблю бути слухняною. Ніколи. Ні з ким. Навіть коли вмію. Навіть коли когось люблю. Навіть коли тобі я хотіла

сподобатися більше за все у житті. Навіть коли зараз майже всі переходять на мову. Навіть коли мене заїбали тим, як важливо зараз розмовляти мовою. Я вільна. І буду робити те, що я хочу. У своїй вільній країні. У своїй рідній домівці. Що сама хочу. Як зараз.

А вчора мене взагалі обізвали проституткою, тому що я почала розмовляти українською.

Тряця! Перевзулася, мовляв.

Так ось я тобі скажу: я не проститутка.

Що ніт, то ніт.

Максимум шльондра.

Бо грошей за це не беру.

*Вона нібито забуває свою лють на нього. Заспокоюється
та навіть починає посміхатися.*

Він: Може, зараз ти хочеш мені крапельку сподобатися? Може, тобі все одно, що я про це думаю, але дай-но мені цією думкою насолодитися декілька секунд.

Вона: Ні, мені просто сподобалося, що я виявилася набагато розумнішою та спроможною в лінгвістичному сенсі, ніж я раніше про себе думала.

Він: Мала, можна я тебе поцілую?

Вона: Надо же, как война меняет людей! Разрешения он просит. Я сама тебя поцелую. Война на меня действует возбуждающе.

Він: І багато на тебе вже подіяло?

Вона: Ще б пак! Тридцять три німці.

Він: Ой брешеш.

Вона: В тебе навчилася. Чомусь зараз так захотілося! Вперше. Хоч і стрьомний екс прийшов.

Він: Правда?

Вона: Страх смерті, наверное.

Він: Страх смерті, мала, в нас із тобою краще виходить, ніж страх життя.

*Вона підходить до його стільця, нахилиється, цілує. Він встає,
обіймає її, притуляє до столу.*

Музика.

Дія друга

*Вона поправляє перед дзеркалом свій одяг і зачіску. Він піднімає з підлоги зім'яту сорочку, але не вдягає її, кидає на стілець.
Робить собі каву самотійно.*

Він: Вірш.

Вона: Що тобі сказати, малий, талант не проп'єш. Дякую, що зайшов. Мамограй!!! Як довго я це не робила!

Він: Мамограй?

Вонв: Це як мазефака українською. Ти шо, не знав? Користуйся на здоровля.

Він: Мала, я тебе кохаю.

Вона: Заїбіщця! Це, доречі, польською, і не лайливо зовсім. Так ось: як довго я на це чекала! Все життя! Все це нове паскудне кончене воєнне життя!

Він: Та не таке вже й кончене. Просто зараз.

Вона: Дякую, милий, а тепер бувай. В мене ще багато справ. Долгие проводы – лишние что? Что? Ах, ты же больше не говоришь на языке твоей несостоявшейся тещи. Из-за тебя я уже все слезы выплакала. Не плачу. Вообще. Представляешь, ни разу за эти месяцы не заплакала. Хотелось страшно! Но не плачу. Бувай! Побачимось. Після перемоги.

Він: То, може, ще разок?

Вона: Разок на тебе каву перевернути?

Він: Ну що ж, піду. Господарочка більше не в настрої. Піду.

Він вдягає зім'яту сорочку. Вона сідає на стіл, бовтає ногами.

Вона: Слууушай! А ну, не спеш. Если у нас уже такая вакханалия военного времени началась...

Він: Обережно, в салатик присядеш.

Вона: Та я й так уже в абрикосках. Так вот, пока ты не ушел и пока мы живы, пока сирены не воют, а давай сделаем кое-что. Я так давно хочу, но не с кем было. Давай, пожалуйста, а?

Вона шепоче йому на вухо.

Він: Ну не знаю...

Вона: Давай-давай! Що мені вже втратити? Так швидко тобі здалася.

Він: Перевага воєнного часу.

Вона: Сволота. Чого чекаєш? Давай!

Він: Ну давай.

Вона: Просто зараз.

Пауза.

Він: Добре. Мала, що з тобою?

Вона: Мені трохи соромно.

Він: Чому?

Він відкорковує пляшку шампанського.

Наливає.

Вона: Тому що десь зараз гинуть люди. А тобі не соромно? Ми питимемо шампанське та робитимемо всілякі дурниці. Вже зробили.

Він: Ні, не соромно. Це війна, мала.

Вона: Я завжди знала, що ты черствый эгоист.

Вона чокається з ним. Сьорбає.

Вона: За тебе, вічного егоїста.

Він випиває келих залпом.

Він: Йди до мене, йди пригорну, сідай до мене, може, в останнє. Не підводи очі, сама розумієш, що, може, востаннє. Може, я й егоїст, але більш за все у житті, звичайно, після бажання перемогти орків, кожну хвилинку цієї клятої війни я хотів тебе.

Вона: Я все одно більше ніколи тобі не повірю. Я собі обіцяла. Чотири рази. Так, я від тебе попливла. Але ж вирішила, що зараз треба нічого не відкладати на завтра та робити все що заманеться. Все що завгодно. Як востаннє. Як остання спроба

жити. Та яка там спроба? Саме життя. Іншого не буде. Але навіть після цього я тобі більше не по-ві-рю.

Він: Зрозумів, краще тебе цілувати, ніж давати говорити. Так ось, так, мала, так, це правда. І я знаю, що дуже скоро я піду, коли настане час чи коли ти мене виженеш, я піду, але буду думати тільки про тебе і буду чекати на перемогу і на зустріч з тобою. Може, навіть все ж таки дам того хабаря кому треба та поїду з країни, буду жити десь у Парижі на бульварі Сен-Жермен у маленькій, але охайній квартирці сибарита із затишною кав'ярнею на першому поверсі. Буду пити там по обіді твоє улюблене рожеве шампанське, й мої тихі егоїстичні сльози дзвінка падатимуть у кришталевий келих. І кожна крапля, мала, буде про тебе.

*Цілюються. Кришталевий келих падає з хиткого столу на підлогу.
Дзень!*

Вона: О боже, мамочки!

Він: Ти що, знов? Я ж тільки доторкнувся.

Вона: Мамочки, я знова это чувствую.

Він: Зрозумів, материнська мова. Добре-добре. Ну що ж, мала, опануй себе, давай, поки я не поїхав, вип'ємо ще твоєї шипучки.

Вона дістає новий келих. Він наливає обом.

Вона: Вона стоїть в мене ще з лютого. Алкоголь заборонили, а я надибала якесь просеко. Так вона й простояла, пляшечка. Просеко. Як у минулому житті. Вонюче! Але зараз так добре п'ється!

Він: Може, добре через мене?

Вона: Може, малий. Взагалі-то я зараз нічого не знаю напевно. *(Пауза.)*

Ні, брехня.

Знаю.

Коли я повернулася зі своїх подорожувань, мені якось легше стало. Бо я вдома. Бо я тут ще крапельку працюю. Іноді бачуся з друзями. Іноді навіть заходжу на Тіндер. Посміхаюся

та виходжу, але якось натурально. Життєво. Я ж поїхала, коли вперше гупнуло поряд. Я не знала, що війна так може калічити, навіть коли не до тебе прилетіло, коли тебе навіть ударною хвилею не зачепило. Коли сирена вис, всередині тебе ніби з'являється якась жива істота, якийсь жирний огидний хробак, сповнений твого генетичного жаху. Цей хробак хрипить, стогне, здригається, скуйовджується – та раптом гине разом із кожним померлим. Потім знову вис та гупає, та народжується новий чи все ж той самий хробачище. Їсть тебе зсередини, виїдає крихке м'ясо, корчиться в чужих муках (чи можуть тепер муки бути чужими? ні, всі свої, всі мої). І так безкінечно. У Берліні було легше. Фізично. Обійшлося без хробаків. Можна тихо засинати, зранку вмикати музику, можна спокійно дихати, без перерв, безупинно. Але й там не засинається, й окрім новин, нічого не вмикається. Можна вчити німецьку та мріяти про нове мирне життя. Але не хочеться. Мені не хочеться. Це мій вибір. Правильний чи ні, не знаю. Але мій свідомий вибір. Я розумію тих, хто може. І радію за них. І навіть відчуваю себе щасливою, якщо знаю, що мої друзі у безпеці та намагаються пристосуватися до цих гробаних обставин. Але я не можу. Я хочу бути тут.

Він: Більше не поїдеш?

Вона: Ні. Але ж ти розумієш, що зараз можна сказати напевно? Поки що я в цьому впевнена. Просто сьогодні. А завтра... Йосип босий, чекаєш того завтра – і боїшся його. Так, а ти? Поки не пішов. Як ти тут жив, що ти тут робив, падлюка?

Він: Нічого.

Вона: Нічого?

Він: Взагалі нічого. Стояв у черзі то за паливом, то за горілкою.

Вона: Нема чим пишатися.

Він: Так мені дійсно нема чим пишатися. Ти спитала, ось і кажу, як є.

Вона: Чотири місяці стояв у чергах?

Він: Ще пив із друзями.

Вона: А потім?

Він: А потім до тебе прийшов.

Вона: Як завжди, все брехня та все таємниця.

Він: Та ні, справді, мала, а що я мав робити? Працював.

Вона: Працюєте? Добре.

Він: Як може воно бути добре?! Людей не звільняв, зарплатню знизив, бо все накрилося, всі великі проєкти, будь-які нові проєкти, нові плани. Я ж маленький провайдер, але поки замовлення є, якось виживаємо.

Вона: На горілку та паливо вистачає?

Він: Поки що так. Але вже, бач, пішов по домітках прострочений просечний шмурдячок пити.

Вона: Бачу, бачу. Не соромся, налляй ще.

Чокаються. Вона посміхається.

Він раптом серйознішає.

Він: Вдень щось намагалися робити, а ввечері в мене вдома збиралися. У деяких жінки поїхали з країни, тож ми разом щось там на вечерю готували та прибухивали. Діма самогонку почав гнати – добра, смачна, жива водичка. Відволікалися від думок. Як відволікалися? Спочатку перемелемо всі новини, обматюкаємо всіх, повечеряємо, бахнемо літри зо три на п'ятьох і відволікаємося. Так одного разу навідволікалися, що сусіди визвали поліцію о п'ятій ранку. Отут, бляха-муха, дійсно соромно стало. Тут війна, а я дурня клею перед двома чоловіками в бронжилетах і одним дівчиськом. Вони приїхали сусідів від мене захищати. Допився придурок. Тож кинув. Але з тобою зараз залюбки. З тобою якось усе залюбки, мала.

Вона: Як був брехайло, так і залишився.

Він: Ні, на жаль, не брешу: о п'ятій двадцять приїхали. Ввічливо попередили та поїхали. Йди до мене, мала.

Вона: Іноді почуття провини тобі личить.

Він: Може, тому я й тупив раніше з тобою, мала. Щоб бути гарнішим. Але тупим.

Він її обіймає. Дивляться в один бік, завмирають, нібито мріючи.

Музика.

Дія третя

Лежать на ліжку в спальні. Поряд порожні пляшка та келихи.

Він: Вірш клітературний.

Вона: А що там твоєї?

Він: Хто?

Вона: Батьки та сестра.

Він: Як ти думаєш?

Вона: Сподіваюся, що все розуміють, але є підозра, що гонять.

Він: Ще як гонять!

Вона: Сестра твоя де? Теж у Криму?

Він: Так.

Вона: Якщо не хочеш, не будемо про це. Можемо про море. Йосип босий, не дають скупатися! А хочеться страшенно! Ще страшніше хочеться, ніж страшно підірватися! Ось воно, море, приходиш з ранку, воно тебе кличе, воно тебе манить, а хуй! Не можна купатися! Дивись і чекай. Господи, як я люблю наше море! Яке воно зараз чисте, прозоре, пахне дитинством і мріями! А риби на Привозі немає. Я не можу влітку без риби. Ані бичків, ані ставриди. Ось за рибу я їм помшуся точно! Тільки рачків вчора купила, об'їлася на півжиття наперед. Пізно ти приїхав. Був би вчора... Знал би прикуп, жил бы... Ой, недоречно, вибач.

Він: Та можемо про батьків. І про сестру. Ти же знаєш, що вона перша у чотирнадцятому бігла на площу з російським прапором. Стільки радості в неї було, я кричав їй у слухавку так, що голос втратив. А вона казала – не твоя справа, це наш вибір, ти до Крима не їздиш, а я знаю, що так нам буде краще. А вчора дзвонила – ридала. Вибач, вибач... Пізно, люба. І племіннику моему двадцять два. Вже призов почався. Ось і її вибір почав діяти. Десь його там ховає у подруг. Може, й пронесе. Телефонує та ридає через день.

Вона: А що батьки? Що мама?

Він: Фух.

Вона: Що?

Він: Горілка є?

Вона: Є. Зараз, почекай.

Він: Так, ні, не треба. Я так зіп'юся геть зі своїми родичами. Сиди. Не буду.

Вона: Може, знову про море? Чи хочеш про Пушкіна?

Він: О божечки, ні.

Вона: А я все ж таки спитаю!

Він: Мала, ти ж пам'ятаєш, що я ніколи не розумів того шуму коло нього. То ж ти й так знаєш мою думку.

Вона: Я все ж таки спитаю: ти згоден, що досить взагалі ці пам'ятники ставити? Може, краще дерева? Чи троянди на площах? То ставимо, то зносимо. Краще троянди. Якщо вже ми квіти кенселюватимемо, ну тоді гаплик людству.

Він: Поки ще не гаплик, по-твоєму?

Вона: Я оптимістка.

Він: Тож про батьків ти спитала...

Вона: Та може, іншим разом.

Він: Мала, я в нормі.

Вона: А ось мені один знайомий написав з Москви: не хвилюйтеся, скоро вас врятуємо. Виродок. Ні, не виродок, викидень.

Він: Мала, боже, як ти лаєшся.

Вона: Це я ще підбрала з ніжністю. Проте ти смієшся. Мені це було потрібно.

Він: З батьками розмовляти неможливо. Нікуди не поїдуть, звикли до домівки. Хоча я і сам не знаю, куди їх перевозити. До Києва? Чи Одеси? Чи до Вінниці? Чи до Дніпра? Де взагалі тихе місце? Про Європу слухати не хочуть, хочуть доживати вдома. Хоч зараз розуміють, що це дійсно клята війна, бо раніше будь-що було. А сестрин чоловік так і продовжує свої пісеньки: все не так однозначно. Боже, як вони задовбали! Де їхній мозок, я не розумію.

Вона: В мене подруга з мамою посварилася геть. Подруга в Києві, а мама залишилася в Маріуполі. І каже, ну то й що, переждали сорок днів у бомбосховищі, а тепер радіємо, тепер нарешті заживемо.

Він: Господи, вистачає нам ще й цієї катастрофи. А що ти будеш робити після війни? От у день перемоги?

Вона: Я буду плакати про все. Цілий день. Так хочеться. Про всіх, кого вбили. Про всіх, хто втратив домівки. Про всі мої мрії,

що не здійснилися. Про втрачене покоління, знов же буде, знов усе по колу. Буду голосити цілісенький день. Про те, скільки ще нам відбудовувати країну. Про все та про всіх.

Він: А я буду цілий день пити зелених мексиканців.

Вона: Не здивована. Чому саме їх?

Він: Цілий день, може, й ніч. Зберу всіх-всіх друзів і тебе, мала, покличу, будемо пити, гуляти та, може, навіть танцювати. Чому саме зелені? Бо це ознака справжнього свята та безтурботності для мене. Пам'ятаєш, як сто на чотирьох випили?

Вона: Пам'ятаю, на жаль.

Він: Так от будемо сто на кожного! Все як я люблю, в моєму улюбленому репертуарчику. В кращих традиціях неробства!

Вона: Божечки, зіп'єшся, поки ця війна скінчиться.

Він: Я не дамся!

Пауза.

Вона: А я же знаю, що ти до ЗСУ пішов. Що ти мені тут кумедію ламаєш? Ретт Батлер.

Він: Чому це я Ретт Батлер?

Вона: Здивував. Здивував. Коли мені розповіли. Тому що він був такий же, як ти, пройдоха, а потім раптом сказав Скарлетт: бувай, мала, я пішов воювати. Такий же покидьок, як ти.

Він: Чого ти весь час на мене лаєшся? Ну все, мала, проїхали ці забуті довоєнні історії. Пробач мені все те. Зараз нове життя.

Вона: Як зручно! Не на часі?

Він: В мене час – до ранку. Я готовий потерпіти декілька твоїх лаячок, але там я це не буду пам'ятати все одно.

Вона: Там – це де?

Він: Десь там, мала, десь там.

Вона: Чому ти пішов? Коли ти пішов туди?

Він: Два місяці тому. Весь цей час готувався. Поки що тут, неподалечку.

Вона: А кажеш, чотири місяці бухав. Але чому саме ти?

Він: Ти знаєш, ніяк не міг схуднути. Оце все пияцтво та ненажерливість. А зараз бач як, бач? Як я тобі?

Вона: Та вже два рази довела, як ти мені. Почекай, розкажи, там все є у вас, вас годують, вас одягли? А то я таке чула... Людей вдягають аби як, і на нуль.

Він: Я вдягнений, не турбуйся, мала.

Вона: І бронік?

Він: І бронік.

Вона: І плити?

Він: І плити.

Вона: І каска?

Він: Так, мала, і каска, і берці, і сорочки, і шкарпетки. Мамо, я поїв і в шапці.

Вона: Я нічого не розумію, це якась маячня. Світ зовсім сказився. Мій екс, який навіть комах на стелях не бив, вразив мене у самісіньке серце та пішов до ЗСУ.

Він: То, може, вже не такий і екс?

Вона: Господи, хоч би я про це не шкодувала. Ні, не буду. А про що шкодувати? Одна справа – з просто ексом переспати, а інша – з красунчиком із ЗСУ.

Музика.

Вона: Давай я тебе погодую. В мене є...

Він: Тих, тих, тихесенько, я не голодний – по-перше, а по-друге, зараз є ще час, тільки перша, а я лише ввечері до малих забігу та можу повернутися, якщо пустиш. От тоді і поїмо. Добре? А то зараз нагодуєш, як ти вмієш, а потім мені окоп буде в обтяжку.

Вона: Дуже дотепно.

Він: А мені подобається, командир так каже.

Вона: Мені ніхера не смішно.

Він: Війна – це ніколи не смішно, мала. Війна – це гидко. Війна – це ненависть і лють. Війна – це дно. Цивілізаційне дно. Так, твоя правда, я був пацифістом. Коли воно десь там, на іншому краї землі, теж сумно, але не дуже: десь там далеко гинуть люди, тобі якось ніяково та навіть іноді шкода, але не дуже, бо ти живеш, працюєш, про щось своє мрієш і віриш, що до тебе не прилетить. Ти продовжуєш купляти паливо, щоб з'їздити за горілкою чи рожевим шампанським, ти не можеш про все це думати, бо в тебе інші справи. І навіть коли

в твоїй країні війна, але десь в інших областях, ти іноді спотикаєшся на цих новинах, ненадовго, щоб матюкнутися на тих, на інших, на своїх, на те, на се, на прийдешню холеру, та йдеш далі. Іноді виникає відчуття провини, але не так щоб надовго та щоб воно тобі заважало й надалі ковтати своє недоторкане право на життя.

Навіть не провина. Так, провинка, бо ти маєш замислитися, ти маєш щось із цим робити – конкретно ти, не люди, що гинуть, не солдати, що вбивають, не держава, не суспільство, не господь бог, а саме ти маєш замислитися. Що зі мною не так? Чому війна можлива до цього часу, до такого довгоочікуваного двадцять першого століття? Що зі мною, людиною, не так? Але ні, ми проходимо повз. Поки десь поряд із тобою, як ти кажеш, не йобне. Ось, йобнуло, мала. Прийшов і мій час. Я пацифіст, твоя правда, і я не патріот, мала, ну не в тому широкому великому сенсі, в якому, може, мав би бути. Але я не бачу для себе іншого шляху. Це мій вибір. Може, я дурень. Але я маю бути там. Не тому що країна так сказала. Не тому що в мене відросла моя провинка. Я просто так хочу. Це мій власний вибір. Допоки я живий, я хочу почувати себе живим. А не перебувати, поки хтось не вирішить цю справу. Почекаєш на мене? А ні. Знаєш що? Не чекай, я все одно повернуся.

Вона: Придурок. Ненавиджу тебе.

Він: Мала! Ну чого ти, мала! Ну не плач, будь ласка.

Вона: Я плачу, бо думаю, як мені було добре без тебе! Я була вільна! Без почуттів! Якщо не брати до уваги лють на звірів. А зараз що? Тепер як мені жити? Я не хочу про тебе турбуватися! Навіть якщо ти колишній. Навіть якщо ти підеш і не повернешся. Все! Я ж не буду більше спати! Якого біса ти прийшов? Я не хочу через тебе сумувати! Я не хочу! Я не хочу! Я не хочу, чорт забирай!

Пауза.

Вона (спокійно): Я ще можу тебе вмовити не робити цього?

Він: Думаю, що ні.

Вона: А якщо калікою повернешся?

Він: Ні.

Вона: А якщо діти сироти?

Він: Ні.

Вона: А якщо я тебе тепер покину?

Він: Ні.

Вона: Послав же бог дурня!

Слухай, а знаєш що? Розкажи мені щось, щоб я тебе ненавиділа. Я не хочу про тебе думати! Я не хочу за тобою сумувати! Розкажи якусь гидоту про себе! Я не хочу на тебе чекати! Благаю! Ти же можеш, ти же точно щось накоїв таке, за що я буду тебе ненавидіти! До самої-самісінької перемоги!

Він: Я переспав із колишньою жінкою після розлучення.

Вона: Я так і знала.

Він (тихо): Виходь за мене.

Вона: Я так и знала! Коли? Коли я на тебе чекала до півтрьох ночі?

Він: Виходь за мене.

Вона: Коли? Кажі, бо задушу! Коли? Сволота!

Він сміється.

Він: Через рік після розлучення. За рік до того, як зустрів тебе.

Вона: Боже, як я тебе ненавиджу!

Він: І не сумуй, і не турбуйся. Може, я й придурок, але я не збираюся просто так здаватися та вмирати. До того ж ЗСУ – це не тільки нульова, мала. Скільки ще військ має це обслуговувати! А то всі так бояться того ЗСУ, що тебе впіймають за новеньку сорочку та кудись поведуть. Я же в аеровійську. Приніс свої квадрокоптери, згодилися. Підучив ще щось. Щоправда, бігати теж змусили, то й схуд. Може, таки стану в пригоді, але до справжніх боїв мені поки що далеко.

Вона: А ми снайперам збираємо на оптику.

Він: Снайперам, звичайно, люди не дуже хочуть збирати. Етично неприємно.

Вона: Мені похуй. Мені приємно. Хай частіше влучають.

Він: Сувора ти жінка.

Вона: Я справедлива. Просто люблю у всьому баланс. Прийшли – отримайте. Висерки. Як ми їх відфайдолимо!

Він: Виходь за мене!

Вона: Що? Що ти робиш?

Він: Ти все чула.

Вона: Як же ти смієш?

Він: Будь ласка, виходь.

Вона: Чому ти на колінах?

Він: Бо треба на одне коліно, але я за два рази: мав це ще пів року тому зробити, ну і зараз.

Вона: Вставай! Вставай, кажу! *(Пауза.)*

Ладно, буду честной. Когда ты мне позвонил утром, мне пришла одна мысль в голову. Я решила себя не останавливать. Не отказывать себе ни в чем.

Він: Поділишся?

Вона: Е... е... я зателефонувала до РАГСу. Спитала, чи сьогодні можна. Можна! Про все домовилася. Тож можемо йти.

Він: Мала! Як ти знала? Я нікому не казав.

Вона: Я вирішила так: якщо цей покидьок, тобто ти, мені сьогодні не освідчиться, то я піду заміж за першого-ліпшого.

Він: Доведеться одружитися, аби врятувати. Цього першого-ліпшого.

Вона: О третій ми розписуємося, у Київському.

Він: Добре, що в іншому: я перший раз у Центральному – не склалося.

Вона: Так, а потім можемо зателефонувати дітям твоїм. Сюди їх забори, та хай тобі грець, і жінку сюди веди, вона нормальна, витримає це, а ти хоч із дітьми побудеш.

Він: Мала, я в шоці. Кохаю тебе.

Вона: Так-так, я чула. Дай попросую сорочку та сама піду вдягнуся. Все! Нема коли істерикувати. Забули всю цю хуйню – образи та сварки.

Він: Ти ж не будеш лягати при моїх дітях?

Вона: А скільки їм, нагадай?

Він: Десять і дванадцять.

Вона: Буду. Вони так скоріше мене полюблять. Зараз своїй матусі зателефоную. Але вона вже готова.

Він: Вона знає?

Вона: Вона б мене вбила, якщо б я їй свій план не розповіла. А так вона вже в сукні та бігудях.

Він: Все вона вирішила!

Вона: Якщо б не я, ти б ще три роки збирався з думками.

Він: Нічого, що це я тобі освідчився? Сам? Без підказок з твого боку?

Вона: Що би ти мені зробив, якщо я не зробила би те, що я зробила? Так, сьогодні одружуємося, завтра ти туди – не знамо куди. А я що? А я до Парижу. Одружена, з посагом, з твоєю інтернет-компанією, розташуюся десь на бульварі Сен-Жермен у маленькій, але охайній квартирці сибаритки із затишною кав'ярнею на першому поверсі, буду пити там по обіді своє улюблене рожеве шампанське, і мої тихі егоїстичні сльози дзвінко падатимуть у кришталевий келих. І кожна крапля, малий, буде про тебе.

Він: Бісова дівка.

Вона: Тільки обіцяй мені берегти себе. Так, все, я не плачу, я не скиглю, я нічого не боюся. Я навіть не лаюся. Все, піздець, війна, бережемо нервову систему, якщо життя – це ще питання. Бережи себе, чуєш?

Він: Обіцяю. Я повинен. З такою малою мушу залишитися живим. Без варіантів. І ти бережи себе, мала. Бо я повернуся і перевірю. З весільними подаруночками!

Вона: Що, з головами орків?

Він: О господи, мала... З каблучкою. З квітами для тещі. З твоїм улюбленим рожевим.

Вона: Ще одне питання: жодного слова вже не скажеш російською?

Він: Не хочу маратися.

Вона: Знов брехня.

Він: Чому?

Вона: А ну? Русский военный корабль...

Він: Иди на хуй.

Вона: Обожду. А я ж тобі ще не відповіла на освідчення. Так от: я згодна. Малий.

Музика.

Кінець